

Дзвінкова пані (1936)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

В'їжджає віз на третю греблю ночі. Хто нас, вітре, кличе?
Чи скоро вийде нам назустріч білий схід, мов олень з бору?
І ти для мене дивний, і я сам для себе таємничий.
Мій віз, мов птах, два крила куряви здіймає з вітром поруч.

Дай карти, пані квітня, карти дай і ворожи з долоні!
Я їду в радість дня, я їду в смуток ночі, чуєш, серце?
Ех, ти не чуєш, ні! Тож граймо в карти! Заколиш на лоні
бездонної весни! Сип вітер в сни і зорі сип, мов скельця!

Тож граймо в темні карти долі! Хай це, може, карти смерті.
Приходь, струнка княгине, дзвінко й розсуди мене і вітер!
Нас двох сьогодні забагато. І обидва ми уперті.
Хвилину дай, хвилину дай! Дарма при зорях пальці гріти.

Мій дім за третьою зорею. В ньому жде мене кохана.
Заходить ніч увита з клоччя сну, що від проміння тонше,
зір цвяхами прибита до землі, де плещуть аж до рана
останні солов'ї, що миють крила у сходячім сонці.

В зорі рожевих пальцях карта смутку затремтить і в'яне.
Хвилину дай п'яніти! Впитись дай собою до нестями,
а карту смутку — карту злу в криницю вкинь, рожева пані,
і віз мій поведи горою понад всі зрадливі ями!

Долина третіх півнів. Ранній плюскіт щиглів у блакиті.
Роса на сивих квітах — поволока з золотого клею.
Із пелюсток долонь летять слова у молодість сповиті;
кохана, вітер, пані дзвінкова і дім, що за зорею.

13 лютого 1936

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/dzvinkova_pani